Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 218 037 van 9 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. DOTREPPE**
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2019 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Na consultatie van de Eurodac-databank op 11 september 2018 blijkt dat van de verzoekende partij op 23 juli 2018 in Spanje vingerafdrukken waren genomen.

1.2 Op 19 september 2018 dient de verzoekende partij in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.3 Op 8 november 2018 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.d) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.4 Op 25 februari 2019 wordt aan de Spaanse autoriteiten meegedeeld dat Italië overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 25.1 van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn werd beantwoord.

1.5 Op 26 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de bestreden beslissing, die op 27 februari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(…) *In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:*

naam : Q(…)
voornaam : M(…)
geboortedatum : (…)
geboorteplaats : (…)
nationaliteit : Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25.2 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.
De heer Q(…)*, verder de betrokkene, verklaart van Palestijnse herkomst (Gaza) te zijn hoewel hij aangeeft geboren te zijn in Algerije. Hij zou de eerste zes maanden van zijn leven gewoond hebben in Albwira, Algerije om vervolgens naar Gaza te verhuizen waar hij woonde tot op het moment van zijn vertrek naar Europa. De betrokkene bood zich op 11.09.2018 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 19.09.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij een originele identiteitskaart neer met serienummer* (…)*, afgegeven te K*(…) *(Gaza) op 03.07.2017. Bijkomend legt de betrokkene ook een kopie van zijn paspoort neer met nummer* (…)*, afgegeven door R*(…) *op 06.07.2015 en geldig tot 05.07.2020. De betrokkene verklaart dat zijn paspoort gestolen werd en dat hij ook in bezit was van een visum voor Tunesië en Mauritanië.*
Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 23.07.2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje.
De betrokkene werd gehoord op 05.11.2018 en verklaarde gehuwd te zijn. Zijn echtgenote verblijft volgens de betrokkene bij haar familie in Khan Y(…)*. Hij stelde een in België verblijvende broer te*

hebben. Zijn broer zou zich nog steeds in een procedure bevinden om internationale bescherming te kunnen krijgen.
Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij op 14.06.2018 vanuit Palestina naar Egypte reisde. Op 20.06.2018 vervolgde hij vandaar via Mauritanië en Algerije zijn weg naar Marokko. Na een verblijf van een dag in de stad Nador reisde hij vandaar het grondgebied van de lidstaten binnen via de Spaanse exclave Melilla waar hij een 38 dagen verbleven heeft in een opvangcentrum. Vervolgens woonde de betrokkene ongeveer 10 dagen in Villa Real waar hij verbleef in een woning van het Rode Kruis. Begin september verliet de betrokkene Spanje en reisde hij per Flixbus via Frankrijk naar België.
De betrokkene ontkende dat hij internationale bescherming vroeg in Spanje en stelde dat in Melilla enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd omdat hij anders het land niet in mocht reizen.
De betrokkene verklaarde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België als enige land Palestijnen erkent en omdat Palestijnen hier een tweede thuis kunnen vinden.
Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 08.11.2018 verzoekt de betrokkene zijn verzoek te behandelen met toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Verwijzend naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak 'Tarakhel' (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v.Switzerland) en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) voert de betrokkene aan dat een overdracht aan Spanje zonder bijkomende garanties een inbreuk impliceert op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) gezien de volgens hem slechte toestand van de opvangcondities en de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming. Verder stelt de betrokkene dat de leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje verslechterde, dat verzoekers voor internationale bescherming te maken krijgen met discriminatie en xenofobie en dat de behandeling van verzoeken onredelijk lang aansleept. Ook collectieve terugdrijvingen van vreemdelingen worden door de betrokkene als argument tegen een overdracht aangevoerd. De betrokkene verwijst verder naar rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij verwijst naar en citeert uit de volgende bronnen : (…)

Op 08.11.2018 werd een verzoek voor de terugname van de betrokkene gericht aan de Spaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Spanje met toepassing van artikel 25(2) vanaf d.d. 23.11.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 25.02.2019 werden de Spaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.
(…)
Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Spanje maar dat hij enkel zijn vingerafdrukken gaf om het land in te mogen, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees

Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de verklaring van de betrokkene geen geloof kan worden gehecht en dat hij wel degelijk internationale bescherming vroeg in Spanje.
De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat hij in Spanje op straat aangevallen werd met een mes en dat hij er beroofd werd van zijn gsm en paspoort door Spanjaarden. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat deze aangehaalde feiten, feiten van burgerrechtelijke en strafrechtelijke aard zijn. Dit wil zeggen dat deze feiten aangekaart dienden te worden bij de bevoegde Spaanse instanties. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich wat betreft deze gebeurtenissen tot de bevoegde Spaanse autoriteiten gezicht zou hebben om hulp en/of bescherming te vragen bij de bevoegde autoriteiten. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Spaanse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Dit houdt eveneens in dat de Belgische overheid zich niet in de mogelijkheid bevindt om stappen te ondernemen hierin. Niettegenstaande betrokkene feiten aanhaalt die als zwaarwichtig beschouwd kunnen worden, betekent dit ons inziens niet dat betrokkene in geval van een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Verder dient benadrukt te worden dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie. Dit leidt echter niet rechtstreeks tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.
Betreffende de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene op 08.11.2018 wensen we het volgende op te merken. De betrokkene verwijst in de tussenkomst van zijn advocaat dd. 08.11.2018 vooreerst naar de volgens hem slechte levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en in de detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum zal terecht komen.
Voorts dient er ook opgemerkt te worden dat het gros van de door de betrokkene geciteerde bronnen in deze tussenkomst van 8.10.2018 werd gepubliceerd tussen 2010 en 2013. We zijn van oordeel dat de situatie in Spanje intussen evolueerde en deze bronnen niet de huidige toestand weergeven, waardoor deze niet in rekening genomen kunnen worden bij het beoordelen van de situatie in Spanje.
De Spaanse instanties stemden op 23.11.2018 via een stilzwijgend akkoord in met de terugname van de betrokkene. Gezien het feit dat de betrokkene slechts korte tijd in Spanje verbleven heeft, gaan we ervan uit dat er nog geen beslissing ten gronde genomen werd over het verzoek van de betrokkene. We gaan er dus vanuit dat er een akkoord is op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.
(…)
De betrokkene stelde dat hij zijn hand moeilijk kan bewegen in België. Op 08.11.2018 werd er door de advocaat van de betrokkene een psychologisch attest aangebracht waarin vastgesteld wordt dat de betrokkene gekwetst is door een scherf, dat hij slaapproblemen en nachtmerries heeft en dat hij ongerust is voor zijn familie. Verder wordt er aangebracht dat de betrokkene nood heeft aan stabiliteit. Betreffende dit attest dient er opgemerkt te worden dat de vaststellingen van de psycholoog erg summier zijn. Hoewel er geenszins ontkend wordt dat de betrokkene met ernstige situaties geconfronteerd is geweest in zijn thuisland en tijdens zijn reisweg, kan er uit dit attest niet afgeleid worden dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico zouden impliceren op blootstelling aan

omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Er werden dus geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.
We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.
We zijn verder van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg uit het AIDA-rapport.
Het EHRM stelde in haar uitspraak in de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014. met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : ('In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak verder bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. We wensen in dit geval te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje.
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Spaanse autoriteiten. (…)"

1.6 Op 27 februari 2019 delen de Spaanse autoriteiten alsnog mee dat zij het verzoek impliciet aanvaarden overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening.

1.7 De overdracht van de verzoekende partij naar Spanje wordt vastgelegd voor 11 maart 2019 om 14.35 uur.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"*De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.*"

De onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"*Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.*"

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“*La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;*

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration “*à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité*” *et que* “*l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs*” *(Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737).*

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que “*Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée.’*

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, “*Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation*”*. Tel est le sens du membre de phrase:* “*Elle doit être adéquate*”*. En commission de la chambre, le ministre a estimé que* “*cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision*” *(l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).*

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n º 107.842) ; (…)

Le 8.11.2018, le conseil du requérant écrit deux fax ;

La partie adverse répond à un seul d’entre eux ;

Dans son second fax du 8.11.2018, signé conjointement par le requérant et son frère, le conseil du requérant exposait (annexe 4) :

Je vous écris en qualité de conseil de cette personne.

Monsieur Q(…) *M*(…) *est le frère de Monsieur Q*(…) *I*(…) *(OE* (…)*) dont la demande d'asile est pendante devant le CGRA.*

Leurs procédures d'asile sont liées quant aux motifs invoqués. Par souci de cohérence, il serait donc logique que la Belgique examine également le fondement de la demande d'asile de mon client,

Par ailleurs, dans la mesure où ils sont frères et ont vécus ensemble, et en raison de cette vie privée et familiale existant entre ces deux frères, il convient aussi que la Belgique examine le fondement de la demande d'asile de mon client précité et en conséquence que l'Office des étrangers transmette le dossier au CGRA.

En effet, le droit à la vie privée et familial consacré par l'article 8 de la CEDH recouvre des situations plus larges et des liens familiaux plus larges que les liens familiaux que recouvre la notion de « membre de la famille » au sens du Règlement Dublin IIL Il a déjà été considéré par le RvV ainsi que des juridictions internationales que tel était le cas et il a été jugé par le RvV qu'il fallait prendre en considération la demande faite par deux personnes de la même famille afin de solliciter que la Belgique examine le fondement de la demande d'asile d'un ou plusieurs de ces membres.

Dans la mesure où les deux frères signent le présent courrier afin de solliciter l'examen du fondement de la demande d'asile de mon client, je vous remercie de bien vouloir transmettre le dossier au CCRA.

On notera

- *Que la partie adverse ne répond pas à ce courrier et notamment sur l'opportunité de lier, par cohérence , les dossiers dès lors que leurs procédures d'asile et donc leurs récits, sont liés ;* (…)"

3.3.2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift erop dat zij op 8 november 2018 twee faxberichten schreef, maar dat de gemachtigde slechts op een van de twee heeft geantwoord. Vervolgens citeert zij uit het tweede faxbericht, waarvan zij aangeeft dat het stuk 4 bij het verzoekschrift betreft. De Raad wijst erop dat het betrokken stuk 4 een op 1 oktober 2018 gedateerd faxbericht betreft, afkomstig van de vorige raadsman van de verzoekende partij, de heer F. G. Op 16 november 2018 werd dit schrijven per fax overgemaakt aan de cel Dublin van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook al hanteert de verzoekende partij in haar verzoekschrift de verkeerde datum (de gemachtigde overigens ook in de bestreden beslissing), zij maakt in haar uiteenzetting wel degelijk duidelijk op welke stuk zij precies doelt (door eruit te citeren en het bij haar verzoekschrift te voegen). Bovendien bevindt het betrokken stuk zich ook daadwerkelijk in het administratief dossier, zodat de gemachtigde niet kan voorhouden ervan geen kennis te hebben gehad. Bovendien werd het stuk reeds op 16 november 2018 en bijgevolg ruim voor het nemen van de bestreden beslissing op 26 februari 2019 aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt.

In het betrokken stuk wijst de (vorige) raadsman van de verzoekende partij erop dat deze laatste de broer is van de heer I. Q. (hij vermeldt hierbij ook het OV-nummer van deze persoon), waarvan de asielaanvraag op dat moment hangende is bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). Hij geeft aan dat hun asielprocedures op vlak van de ingeroepen motieven gelinkt zijn. Hij stelt dat het, om de consistentie te verzekeren, logisch zou zijn dat België ook de gegrondheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij onderzoekt. Vervolgens gaat hij nog in op het bestaan van een privé- en familieleven tussen de broers en dat het ook om deze

reden gepast is de gegrondheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij in België te onderzoeken. Het schrijven wordt ondertekend door advocaat F. G., door de broer van de verzoekende partij en door de verzoekende partij zelf.

De verzoekende partij voegt tevens de bijlage 26 van haar broer bij haar verzoekschrift. Hieruit blijkt dat de heer I. Q. op 19 juli 2018 om internationale bescherming heeft verzocht en dat zijn dossier op 17 september 2018 werd overgemaakt aan de commissaris-generaal.

Vervolgens voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat de gemachtigde niet antwoordt op het voormelde schrijven van 16 november 2019, in het bijzonder wat betreft de mogelijkheid om, omwille van de consistentie, de dossiers van haar en haar broer te linken, omdat hun asielprocedures en dus hun relazen gelinkt zijn.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat in een psychologisch attest van 31 oktober 2018 melding wordt gemaakt van het feit dat de verzoekende partij een broer heeft die asielaanvrager is en is opgevangen in een lokaal opvanginitiatief te Sint-Martens-Latem. Ook in de verklaring die de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegt op 5 november 2018 geeft zij aan dat zij een oudere broer E. Q. heeft. Als woonplaats wordt "*België, Gent (in procedure)*" genoteerd, onder "*DV-nummer*" wordt "*(niet gevonden)*" aangegeven.

Daarnaast stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing meermaals wordt verwezen naar de in België verblijvende broer waarvan de verzoekende partij tijdens haar gehoor van 5 november 2018 melding maakte. Er wordt aangegeven dat deze broer zich nog steeds in een procedure zou bevinden om internationale bescherming te kunnen krijgen. Vervolgens gaat de gemachtigde in op de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van de Dublin-III-Verordening, zijnde de artikelen 16.1, 17.1 en 17.2. Hij geeft daarbij aan dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van het voormelde artikel 17.1, de soevereiniteitsclausule. Met betrekking tot het voormelde artikel 17.2 geeft de gemachtigde aan dat Spanje (de verantwoordelijke lidstaat) België niet heeft gevraagd het verzoek van de verzoekende partij te behandelen vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Daarna stelt de gemachtigde dat de tussen de verzoekende partij en haar broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen van de voormelde artikels valt, dat uiteraard kan worden aangenomen dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming in België te behandelen, maar dat dit element toch niet zwaar genoeg weegt om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van het voormelde artikel 16.1.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de gemachtigde niet lijkt te betwisten dat de verzoekende partij en de heer I. Q. broers zijn. Hij gaat immers rechtstreeks over tot een beoordeling van de afhankelijkheidsband tussen beide personen. Met betrekking tot de procedure voor toekenning van internationale bescherming van deze broer stelt de gemachtigde weliswaar dat deze zich nog steeds in een procedure om internationale bescherming "*zou*" bevinden. Op basis van het OV-nummer van de broer dat hem op 16 november 2018 per fax werd meegedeeld (dat overigens beantwoordt aan het OV-nummer dat voorkomt op de bijgevoegde bijlage 26 van 19 juli 2018), had de gemachtigde echter wel degelijk de mogelijkheid om te achterhalen om welke persoon het precies ging en in welke (fase van de) procedure deze zich precies bevond, zelfs als dit op basis van de informatie verstrekt tijdens het gehoor van de verzoekende partij op 5 november 2018 (nog) niet mogelijk was. De gemachtigde kan dan ook niet voorhouden niet te hebben geweten of te hebben kunnen weten dat het dossier van de broer van de verzoekende partij op 17 september 2018 was overgemaakt aan de commissaris-generaal.

Vervolgens benadrukt de Raad dat artikel 17.2 van de Dublin-III-Verordening *in casu* inderdaad niet aan de orde is, aangezien deze bepaling een situatie betreft waarin de overname wordt gevraagd aan een lidstaat teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. *In casu* bevinden de beide personen zich echter reeds in dezelfde lidstaat.

Op de beoordeling van de gemachtigde of er sprake is van een afdoende afhankelijkheidsband opdat de verzoekende partij onder de toepassing van artikel 16 van de Dublin-III-Verordening zou kunnen vallen, moet de Raad, gelet op wat volgt, niet verder ingaan.

Ook op het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 10 en 11 van de Dublin-III-Verordening moet de Raad niet verder ingaan. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen

immers terecht dat een meerderjarige broer van een meerderjarige verzoeker niet als 'gezinslid' in de zin van artikel 2 van de Dublin-III-Verordening wordt beschouwd, en dat de verzoekende partij zich als meerderjarige uiteraard niet kan beroepen op de bijzondere bepalingen van de Dublin-III-Verordening met betrekking tot minderjarigen.

De Raad stelt echter wel vast dat de verzoekende partij *prima facie* terecht aanvoert dat de gemachtigde nalaat te motiveren met betrekking tot het door haar ingeroepen element van de inhoudelijke verknochtheid van de dossiers en relazen om internationale bescherming van haar en haar broer. De verzoekende partij heeft er in het op 1 oktober 2018 gedateerde en op 16 november 2018 per fax overgemaakte schrijven uitdrukkelijk op gewezen dat de asielaanvraag van haar broer hangende was voor de commissaris-generaal. Ook heeft zij uitdrukkelijk aangegeven dat de beide asielprocedures op het vlak van de ingeroepen motieven gelinkt zijn, en dat het, om de consistentie te verzekeren, logisch zou zijn dat ook de gegrondheid van haar asielaanvraag door België zou worden behandeld. Ondanks het feit dat kan worden aangenomen dat de gemachtigde wel degelijk in zekere mate op andere aspecten van dit schrijven is ingegaan, met name daar waar hij ingaat op de bepalingen van de Dublin-III-Verordening inzake afhankelijke personen, wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om ook de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming in België te onderzoeken, gelet op de door haar uitdrukkelijk aangehaalde inhoudelijke verknochtheid van de motieven en relazen van internationale bescherming van haar en haar broer.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de motivering van de gemachtigde, waar hij opmerkt dat "*dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013*", niet volstaat. De verzoekende partij heeft zich immers niet beroepen op "*de loutere aanwezigheid*" van haar broer in België, maar wel – het weze nogmaals herhaald – op de inhoudelijke verknochtheid van de motieven op grond waarvan om internationale bescherming wordt verzocht en op het oogmerk om consistentie te verzekeren.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde zelf wijst op de mogelijkheid van de toepassing van de soevereiniteitsclausule van artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening, dat luidt als volgt:

"*In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.*

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet", het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. (…)"

Het voormelde artikel 17 behoort, zoals blijkt uit zijn opschrift en zoals de gemachtigde ook zelf aangeeft tot de discretionaire bepalingen van de Dublin-III-Verordening. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelt in zijn arrest van 23 januari 2019, C-661/17, *M.A e.a./ International Protection Appeals Tribunal e.a.* met betrekking tot artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening het volgende:

"*58 Uit de bewoordingen van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening komt duidelijk naar voren dat deze bepaling facultatief is, aangezien zij het aan elke lidstaat overlaat te besluiten om over te gaan tot de behandeling van een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming, zelfs wanneer hij daartoe niet verplicht is volgens de in die verordening vastgestelde criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Voor de gebruikmaking van deze bevoegdheid gelden bovendien geen bijzondere voorwaarden (zie in die zin arrest van 30 mei 2013, Halaf, C-528/11, EU:C:2013:342, punt 36). Die bevoegdheid strekt ertoe elke lidstaat de mogelijkheid te bieden om zelfstandig – uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen – te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij volgens de criteria van de Dublin III-verordening niet de verantwoordelijke lidstaat (arrest van 4 oktober 2018, Fathi, C-56/17, EU:C:2018:803, punt 53).*

59 Gelet op de omvang van de aldus aan de lidstaten toegekende beoordelingsbevoegdheid is het aan de betrokken lidstaat om uit te maken in welke omstandigheden hij gebruik wenst te maken van de

mogelijkheid die wordt geboden door de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening, en om ermee in te stemmen zelf over te gaan tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waarvoor hij niet verantwoordelijk is op grond van de criteria van die verordening.

60 Deze constatering strookt overigens met de rechtspraak van het Hof over facultatieve bepalingen, volgens welke deze bepalingen de lidstaten een ruime beoordelingsbevoegdheid toekennen (arrest van 10 december 2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, punt 57 en aldaar aangehaalde rechtspraak), en voorts met de doelstelling die met artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening wordt nagestreefd, te weten de bescherming van de exclusieve bevoegdheden van de lidstaten bij de uitoefening van het recht om internationale bescherming te verlenen (arrest van 5 juli 2018, X, C-213/17, EU:C:2018:538, punt 61 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

Bijgevolg blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het om een facultatieve bepaling gaat, zodat een lidstaat bijgevolg de keuze heeft deze bepaling al dan niet toe te passen. In deze zin kan dan ook niet van de gemachtigde worden verlangd dat hij in een overdrachtsbesluit steeds een motivering met betrekking tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule opneemt, ook al bestaat hiertoe geen enkele aanleiding. Uit de voormelde rechtspraak blijkt echter tevens dat een lidstaat over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om de zogenaamde soevereiniteitsclausule al dan niet toe te passen. Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht aanvoert, heeft een ruime discretionaire bevoegdheid van het bestuur gevolgen voor zijn motiveringsplicht. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (*cf*. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151).

De Raad benadrukt in dit verband dat de gemachtigde wel degelijk uitgebreid heeft gemotiveerd aangaande het betoog van de verzoekende partij in haar schrijven van 8 november 2018, dat betrekking heeft op de omstandigheden van opvang en de behandeling van asielaanvragen in Spanje in het licht van artikel 3 van het EVRM. Hierbij geeft hij zelfs uitdrukkelijk aan dat de verzoekende partij in dit schrijven verzoekt haar verzoek (om internationale bescherming) te behandelen met toepassing van de soevereiniteitsclausule, hoewel dit niet in deze bewoordingen uit het betrokken schrijven blijkt. Net als in het *in casu* relevante schrijven van 16 november 2018 vraagt de verzoekende partij in het schrijven van 8 november 2018 om haar verzoek om internationale bescherming in België te behandelen en het dossier dus over te maken aan de commissaris-generaal. Daarnaast is de gemachtigde, zoals hoger reeds aangegeven, ingegaan op bepaalde aspecten van het schrijven van 16 november 2018 met betrekking tot de broer van de verzoekende partij. Zoals hoger reeds meermaals aangegeven, bevat de bestreden beslissing echter geen enkele motivering omtrent het aspect van de verknochtheid van de motieven en relazen van internationale bescherming van beide broers, en de vraag om de gegrondheid van deze beide verzoeken omwille van de consistentie dan ook in hetzelfde land (met name België) te onderzoeken. Uit de bestreden beslissing blijkt ook op geen enkele manier op grond waarvan de gemachtigde zou hebben aangenomen dat hij omtrent dit element niet moest motiveren, terwijl hij dit omtrent de andere, op een gelijkaardige manier ingeroepen elementen wel heeft gedaan. In deze zin ligt dan ook *prima facie* een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voor.

De Raad stelt vast dat ook de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet op de ingeroepen inhoudelijke verknochtheid ingaat. Zij verwijst weliswaar naar het voorstel van de verzoekende partij in het schrijven van 8 november 2018 (ook de verwerende partij hanteert aldus de verkeerde datum) om het dossier van de verzoekende partij en haar broer te linken, maar de verwerende partij gaat vervolgens slechts in op de afhankelijkheidsband tussen beide broers en op de situatie in Spanje. De verwerende partij kan met haar betoog dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat het niet aan hem als annulatierechter is om in de plaats van de gemachtigde te beoordelen of het door de verzoekende partij ingeroepen element *in casu* kan leiden tot een toepassing van de soevereiniteitsclausule van artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3 Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan moet zodoende niet meer worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf*. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert onder meer aan dat een scheiding van haar asieldossier met dat van haar broer haar nadeel zal toebrengen in de behandeling van haar procedure, aangezien deze zaken verknocht zijn en de argumenten zowel uit haar eigen dossier als uit het samenhangende dossier van haar broer worden geput. Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt aldus onder meer samen met het ernstig middel geput uit een schending van de formele motiveringsplicht, met eventuele gevolgen voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule overeenkomstig artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening.

De verwerende partij gaat ook in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet in op de aangevoerde inhoudelijke verknochtheid van de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partij en haar broer.

De Raad benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ niet verenigbaar is met de vereiste dat een burger moet kunnen beschikken over een effectief

rechtsmiddel. Hij wijst erop dat het een evidentie is dat een beslissing die behept is met formeel motiveringsgebrek, dat een weerslag kan hebben op de al dan niet toepassing van de voormelde soevereiniteitsclausule en bijgevolg op de uiteindelijk verantwoordelijke lidstaat, een ernstig nadeel met zich meebrengt dat moeilijk te herstellen is.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan *in casu* – rekening houdend met de specifieke omstandigheden van voorliggende zaak – dan ook worden afgeleid uit het feit dat een ernstig middel werd aangevoerd. Op het verweer van de verwerende partij op dit middel is de Raad reeds ingegaan onder punt 3.3.2.2.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. FRANSEN,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
C. FRANSEN	I. VAN DEN BOSSCHE